

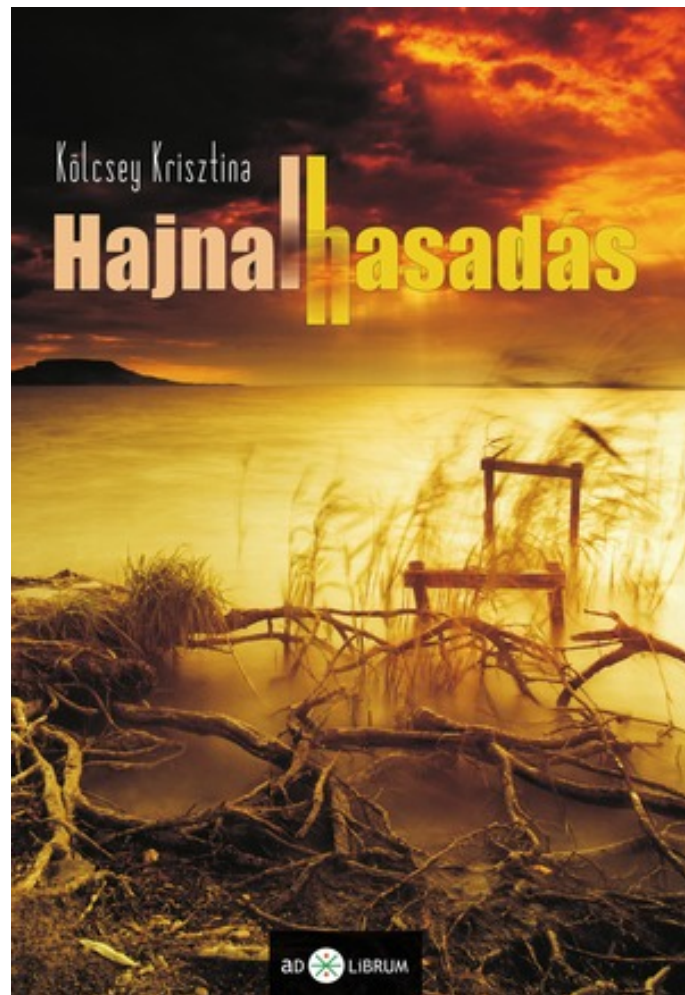
KÖLCSEY KRISZTINA

Hajnalhasadás

AD ✱ LIBRUM

Budapest, 2010

Ez a különnyomat szabadon és ingyenesen
terjeszthető. A könyvvel kapcsolatban további
információ: www.adlibrum.hu/Kolcsey-Krisztina/

Előhang

A fiatal lány egyetlenül ácsorgott a kétszintes balatoni nyaraló verandáján. Derékig érő, dús vörösesbarna hajába bele-belekapott a langymeleg nyári szellő, smaragd-zöld mandulavágású szemei izgatottságtól csillogtak.

Haját szándékosan hagyta kibontva, a szokásos lófarok és befont loknik helyett, így hangsúlyozva kibontakozó nőiességét.

Tizenöt éves volt, álmodozó, egyben reménytelenül szerelmes.

A hátsó udvarból könnyed nevetés szállt felé, a sülő szalonna ínycsiklandó illatával egybekötve, ám mit sem törődött családja önfeledt szórakozásával.

Az ő élete percekben belül sorsfordító változáson megy keresztül, hiszen olyasmire szánta el magát, amit eddig még soha nem tett. Szerelmet vall egy férfinak.

Ahogy a karcsú, hihetetlenül jóképű fiú kilépett a verandára, szíve rögvést a torkába ugrott.

Márk, kezében egy jéghideg sörrrel, áthatóan a lány szemébe nézett. Nem kerülte el figyelmét, ahogy Adél óva-

tosan körbekémlel, hogy csakugyan egyedül vannak-e, majd vesz egy mély levegőt.

Elég volt csak egy pillantást vetnie a gyönyörűen csillogó szempárba, hogy tudja mire készül a fiatal lány.

– Nocsak, Adél, hát te mi járatban vagy erre? – hangját vidámra színezte, így rejtve el valódi érzelmeit.

Adél orcáját rózsásra festette a hirtelen támadt pír, kezzeit óvatosan összekulcsolta maga előtt.

Még soha nem érzett ehhez hasonlót, mint ez iránt a fiú iránt és ilyen ügyetlen sem volt még senki jelenlétében.

– Beszélni szeretnék veled – bökte ki nagy nehezen, bár fogalma sem volt róla, hogy tud még mindig állni, mikor reszkető lábainak már réges-rég fel kellett volna mondanuk a szolgálatot.

– Fontos lenne.

A fiú barátságosan elmosolyodott.

– Rendben, ha olyan nagyon fontos. Gyere, menjünk vissza a tábortűzhöz.

A lány sietve a szavába vágott.

– Inkább maradjunk itt, négy szemközt szeretnék beszélni veled – hangja már szinte csak suttogás volt.

Márk persze tudta, hogy ezt akarja, de mindenképpen el akarta kerülni. Túl nagy lenne a kísértés, ha kettesben maradna ezzel a gyönyörű teremtéssel.

Ahogy a lágy, hullámokban aláomló haját figyelte, úgy érezte, percekben belül minden eddig gondosan féken tartott önuralma cserbenhagyja.

Márpedig ez nem történhet meg! Adél végtére is még csak tizenöt éves, még ha minden porcikájában egy érett nő testével vetekszik is.

Ezért hát megkeményítette magát és nagyot húzott a hideg sörből. Meg kell akadályoznia, hogy olyan dolgok hangozzanak el, amik mindkettőjük életét gyökeresen megváltoztatnák. Elvégre ő már húszéves felnőtt férfi, akinek elvileg tudnia kell józanul gondolkodnia.

– Jó-jó, de ha megkérhetlek, fogjuk rövidre a dolgokat, mert hamarosan találkám lesz – ez persze szemenszedett hazugság volt, hiszen mióta ezt a lányt megismerte, rá sem bírt nézni más nőre, ám ezen mindenképpen változtatnia kell. Ez a kis fruska nem teheti meg vele, hogy így lefoglalja a gondolatait, a szívét.

Adél tekintete egy pillanatig értetlenséget sugárzott, majd a lélegzete alig hallhatóan elakadt.

– Én úgy tudtam, hogy nincs barátnőd – veselkedett neki mégis kínkeservesen, igyekezve palástolni csalódottságát.

A férfi szándékosan könnyed hangot ütött meg, ajka közönyös, kissé gúnyos mosolyra húzódott.

– Valóban? Akkor bizony tévedtél, kicsikém. Ugyan, hogy is bírnám ki nő nélkül, amikor ilyen remek nyarunk van? – észrevétlenül nyelt egyet, hogy ki tudja mondani a következő mondatot.

– Ne érts félre, nagyon élvezem a társaságodat, de lásuk be, te azért mégiscsak egy kislány vagy.

A fiatal lány arca másodpercekben belül krétafehérré sápadt, szeméinek csillogása megtört.

Hogy tévedhetett ekkorát?! Milyen ostoba volt, hogy olyasmiről álmodozott, ami, ha most jobban belegondol, eleve kudarcra volt ítélve.

Hogy is képzelhette, hogy egy ilyen férfinak nincs barátnője és megelégszik egy, számára csak kislánynak tartott, csitri jelenlétével.

Véleményt alkotott, pedig még csak két hete ismeri ezt az embert, ez pedig hiba volt. Sebjaj, legközelebb majd okosabb lesz!

Márk igyekezett nem tudomást venni a gyötrődő szempárról, ám tudta, hogy helyesen cselekedett. Hiszen Adél nagybátyját tartotta az egyik legjobb barátjának, ő pedig szép kis barát lenne, ha fogná magát és elcsábítaná annak unokahúgát.

– Na, kibököd végre, hogy mit szeretnél, vagy itt állunk holnap reggelig? – szavai már korántsem voltak közönyösen barátságosak, kétségbeesett ingerültség kezdett erőt venni rajta.

Adél, igyekezve megőrizni méltóságát, dühösen visszaparancsolta kitörni készülő könnyeit. Majd később kisírja magát, most azonban erősnek kell látszania.

– Tulajdonképpen nem is annyira fontos – hangjában azonban ott rezgett reménytelen szerelme, mely árulójává lett.

– Nem is tartalak fel tovább, nem venném a lelkemre, ha miattam lekésnéd a randevúdat.

Az utolsó szavaknál már megbicsaklott a hangja, ahogy pedig elfordult tőle, Márk még láthatta az arcán legördülő könnyeket.

A lány karcsú, ruganyos alakját már rég elnyelte a sötétség, amikor a férfi még mindig mozdulatlanul állt ugyanazon a helyen.

Tagjait mintha megbénította volna valami ismeretlen érzés, mellyel eddig még nem találkozott. Gondolatai minduntalan csak egy vöröseshajú lány körül forogtak, a tehetetlen szenvedély tüze felporzszelte a testét.

Nem, ez így nem mehet tovább! Kényszerítette magát, hogy elinduljon a vidáman nevetgélő család felé.

Ez sem fog örökké tartani, el fogja felejteni ezt a smaragd zöld szemű bestiát, aki a kezdetektől kezdve tiltott gyümölcs volt a számára.

Az nem lehet, hogy egy szinte még gyereklánynak számító nőnemű lény elrabolja a szívét, olyan gondolatokat ébresztve benne, amik enyhén szólva is liliomtiprásnak számítanak.

Száján könnyed mosollyal helyet foglalt a nevetgélő emberek között, korábbi érzéseit pedig mélyen magába temette.

Adél könnyei megállíthatatlanul záporoztak, ahogy a kert egy homályba vesző sarkában elkeseredetten lekuporodott.

Fiatal, még serdülőkorban lévő szíve csordultig volt fájdalommal, megalázottsággal. El sem tudta képzelni, hogy az életben képes lesz még egyáltalán nevetni vagy örülni bárminek is. Bánata minden eddiginél nagyobb volt.

Tévedett, most pedig megfizeti az árát. Szerelmes lett valakibe, akibe nem lett volna szabad és az illető rútul összetörte a szívét.

Tekintete a csillagos égre siklott, még csak nem is sejtve, hogy pár év elteltével Hídvéghy Márk ismét betör az életébe, magával ragadva őt és tehetetlenül szüntelen szerelemmel érte dobogó szívét, hogy ismét az élete részesévé váljon, immár örökre.

Első fejezet

Tíz évvel később.

Adél korán ébredt. Ez majdhogynem állandónak volt mondható az ő esetében, aki szerette a rendezettséget, a pontosságot.

Álmatagon figyelte a Duna vízén táncoló, felkelő nap sugarait, miközben lakása erkélyén a kávéját szűrcsölgette.

Szerette a hajnal színeit, hangulatát, ahogy magában hordozza az új nap ígését, reményt keltve az emberben, hogy most újra tiszta lappal indulhat, bármi megtörténhet vele.

Szerette a hófehér sirályok hangját is, ahogy vijjogva le-lecsaptak a vízre zsákmány után kutatva, a baglyok búcsúzó huhogását, amint az egyre erősödő fény ismét odúik mélyére űzte őket, vagy a békák vidám, időtlen kurtyolását, mely minduntalan mosolyt csalt az arcára.

A lágy, júniusi szellő játékosan beleborzolt vállára omló dús hajába, könnyed táncra csábítva a vörösösen fénnel csillogó fürtöket.

Bár Szigetszentmiklós üdülő negyedében élt, takaros gazdag házakkal körülvéve, mégsem érezte azt a fajta bezártságot, amit a csupa betonból álló, kevés zölddel rendelkező nagyvárosokban érez az ember.

Igaz, itt is teret hódított magának az emberiség, kiszorítva ezzel a természetet jogos helyéről, de ezt mégsem olyan mértékben tette, hogy a víz körül élő állatok és növények ne kaphattak volna benne helyet.

Jólesően gondolt arra, hogy ennek a kétszintes, bájos, babarózsaszín háznak a fele az övé, hogy elég csak le-sétálnia a tarka virágokkal övezett kert végéig és máris a csillogó hullámokat vető Dunával találja magát szemben.

Na és a szomszédjai... Elnézően elmosolyodott, ahogy a földszintről tompa veszekedésfoszlányok szűrődtek fel.

Hát, igen, mindennek van némi hátulütője, mégha nem is oly tragikus.

A kora reggel hűvöse miatt kissé szorosabbra vonta magán világoskék selyem köntösét és mélyet szippantott a tiszta levegőből.

Henriett és Laci úgy látszik már megint nem ért egyet valamiben, ami egyáltalán nem szokott ritkaságszámba menni.

Jól tudta, milyen hirtelen természetű a húga, hogy mennyire eltér egymástól a természetük a párjával. Míg Heni csupa tűz, meg lángolás, addig Laci inkább egy lassú folyású, nyugodt folyóra emlékeztet, melynek partjain soha nem történik semmi.

Kivéve persze, ha rátörnek azok a bohókás féltékenységi rohamai, amikor úgy néz ki, mint egy vörös rák főzés közben.

Jókedvűen nyújtózott egyet, majd besétált a szélesre tárt teraszajtón, hogy lezuhanyozzon.

Tulajdonképpen unalmas lenne az élete nélkülük, – tűnődött, ahogy a meleg vízsugár, ellazítva izmait végigáporozott a testén.

Még csak három hónapja vették meg közösen ezt a házat, de máris érezte, hogy ennél jobb döntése még egyiküknek sem volt.

Közös megegyezéssel Adél kapta a felső szintet, mivel a turbékoló szerelmes pár időnkénti hangzavara esetenként túl hangosra sikeredett és ez fölöttük lakva kevesebb kényelmetlenséggel járt.

Így aztán saját, külön bejáratral, Fonyó Adél nyugodtan élhette a maga csendes, számára nagyon is kielégítő életét.

A zuhany végeztével törülközőt csavart a fejére, maga köré, majd ráérősen fogat mosott.

Vasárnap lévén nem sietett sehová, ami pedig a késő délutáni kerti partit illeti, addig még bőven van ideje.

A fején lévő törülközővel dörzsölgetni kezdte a haját, majd hagyta, hogy a nedves tincsek szabadon a vállára omoljanak. Már éppen azon gondolkodott, hogy mit is reggelizzen, amikor Henriett trappolását hallotta a külső lépcsőn, majd a következő pillanatban húga valósággal berobbant az ajtón.

Fonyó Henriettet, – akárcsak nővérét – magas, karcsú termettel áldotta meg a sors, csillogó rézvörös haja aranyló selyemként zuhant a derekáig.

Szemei valamivel világosabb zöldben játszottak, mint Adélé, arcának bájosságát csak még tökéletesebbé tette lusta, érzéki pillantása.

– Adi, én mindjárt felrobbanok! – buktak ki belőle a szavak köszönés helyett, majd dühös tekintettel nővére kanapéjára vetette magát.

– Azt látom – csukta be a húga mögött nyitva hagyott ajtót a lány.

– Mégis mi történt már megint?

Heni undorodó grimaszt vágott.

– Hogy mi? Majd mindjárt megmondom én neked, hogy mi történt! Az én drága, fajankó barátom elvállalt egy törökországi utat és pár óra múlva már útnak is indul!

Adél értetlenül pislogott.

– Elvégre kamionsofőr, már igazán megszokhattad volna, hogy időnként hosszabb időre magadra hagy.

Húga mérgesen fújt egyet, majd rá oly jellemző mozdulattal, a hajába túrt.

– Most nem csak arról van szó, hogy idegesít a munkája, ami persze nem jelenti azt, hogy ez rendben van így, hanem arról, hogy ma végre bemutatthattam volna őt Gábornak. Annyira vártam ezt az estét!

Hát persze, a kerti parti – futott végig Adél agyán, majd ő is helyet foglalt a húga mellett.

Az ő gazdag nagybátyjuk egy kisebb fajta estélyt ad a rózsadombi, kacsalábon forgó palotájában, melyre mindkét nővér nagyon készült.

No persze, más-más okokból kifolyólag. Adél nagyon szerette volna már látni a nagybátyját és annak családját, az a rivaldafény azonban, ami oly szorosan kötődött hozzájuk, mint máshoz a ruhája, taszította, egyben megremisztette kissé.

Nem érezte jól magát abban a világban, mely csupán a látszatról, meg a magamutogatásról szólt.

Ugyan Henri nem látni akarta az unokatestvéreit, akikkel már több, mint egy éve nem találkozott, ám az ő mentalitásától egyáltalán nem állt távol a fényűző pezsgés.

Mindig is oda volt azért a jólétért, ami a két Fonyó fivér közül Gábornak jutott, azért a kiváltságért, amiket unokatestvéreivel szemben neki nélkülöznie kellett.

Már gyermekkorában elhatározta, hogy egy nap ő is felkerül a felső tízezer listájára, kilépve a középosztálybeli emberek szürke tömegéből.

Jelenleg persze elégedett volt az életével, meg a munkájával, hiszen a nővérével együtt élhetett, dolgozhatott,

akit mindenkinél jobban szeretett, még ha ezt nem is mindig mutatta ki.

Mindketten egy fővárosi szemészeti lézercentrumban dolgoztak asszisztensként, mely egyelőre megfelelt az elképzeléseiknek.

– Én nem értem, Laci hogy nem tudja felfogni, mekkora lehetőség lenne neki találkozni Gáborral – kezdte újra a zsörtölődést Henri.

– Lehet, hogy tudna neki valami jó kis munkát, egy olyan állást, amiben nem kell megszakadni, az életét kockáztatni és még sokkal jobban is kereshetne vele.

Adél tűnődve bekapott egy szem ínycsiklandóan piros epret, a dohányzóasztalon lévő tálból.

– Szerintem Laci nagyon is meg van elégedve a munkájával, meg azzal az élettel, amit él. Ezt nem ártana elfogadnod, ha együtt akarsz élni vele.

Henriett arca pipacspiros lett a méregtől, szemei dühös szikrákat szórtak.

– Márpedig nem fogom elfogadni, hogy elpazarolja a tehetségét holmi ostoba soförkődésre, amikor ennél többet is elérhetne! – ujjaival ismét végigszántott a fűrtjein, így próbálva lecsillapítani háborgó indulatait.

– Tudom, hogy ha rajta múlna, egy tapodtat sem mozdulna a jobb élet irányába, de a lehetőségek azért vannak, hogy megragadjuk őket! A nagybátyánkkal való találkozás pedig egy ilyen lehetőség lenne.

Adél kissé oldalt döntötte a fejét, szája incselkedő mosolyra húzódott.

– Miből gondolod, hogy Gábor valami eget rengető állásajánlattal áll elő, ha a te Bárdos László barátod bekeringőzik elé. Ahogy én Lacit ismerem, sokkal jobban érdekelné a svédasztal, mint a csillogó-villogó emberek tömege.

Heni elhúzta a száját, majd felállt és rövid sortja zsebébe dugott kézzel, elkezdett sétálgatni a tágas, bézs-színű nappaliban.

– Azt hiszem, igazad van – ismerte el kelletlenül. – Mindenesetre fenntartom azt a véleményemet, hogy ezt a partit akkor sem szabadott volna kihagynia. Na és eldöntöttem már, hogy mit veszel fel? – tért rá minden bevezetés nélkül másik kedvenc témájára.

Adi közönyösen felvonta a vállát, majd az otthonos, fehér járólappal burkolt konyhába sétált. Két pohárba narancslét töltött, az egyiket a hűgának nyújtva.

Heni hálás mosollyal kortyolt a fenséges italba.

– Azt hiszem, a zöldvirágos nyári ruhám megfelel az alkalomra, elvégre biztos meleg esténk lesz- jegyezte meg, miközben ő is belekóstolt a narancslébe.

Heni mókás fintort vágott.

– Ha levelibékának akarsz öltözni, csakugyan megfelel a célnak, de szerintem Gábor nem jelmezbált akar rendezni. Áú... – méltatlankodott tettettett sértődöttséggel, amikor Adél a mosogatóból néhány csepp hideg vizet fröcskölt rá.

– Ha nem vigyázol, a végén még csupa víz lesz a takaros kis konyhád, szerintem már mehetsz is a felmosórongyért.

Adél ádázul elvigyorodott.

– Megéri a fáradságot, ha cserébe legalább egy percig befogod azt a locsifecsi szádát.

– Na, ez aztán a testvéri dicséret! De egye fene, most az egyszer megbocsátok neked- legyintett Heni nagylelkűen, majd kiitta ami még a poharában maradt.

– Mindenesetre nem ártana, ha ezt a ruhakérdést átgondolnád – békítően felemelte a kezét, amikor nővére ismét a mosogató felé fordult.

– Minden rossz szándék nélkül mondom, hogy annál a zöld, ruhának nevezett valaminél sokkal jobb darabjaid is vannak. Például az az izgató kis vörös koktél ruci, amit két hete az én unszolásomra vettél meg. Abban tuti befutó lennél.

Adél vizet engedett a két pohárba, majd rosszállóan a hűgára pillantott.

– Emlékeztetnék rá kedves Henriett, hogy ez nem egy lóverseny lesz, ahol díjakat osztogatnak. Egyébként is abból a ruhából gyakorlatilag mindenem kilóg, ilyen erővel akár egy táblát is akaszthatnék a nyakamba, "Pasit akarok" felirattal.

Heni mézédés mosolyra váltott.

– Nos, drága nővérkém, pontosan ez lenne a cél. Gyönyörű vagy, egyszerűen nem értem, miért akarod elrejtetni a szépségedet holmi unalmas göncök mögé. Egyszer az életben végre öltözz úgy, mint egy igazi nő és hagyd, hogy a férfiak megostromoljanak.

Adélból kirobbant a nevetés, ahogy a hűga lelkes szónoklatát hallgatta.

– Még hogy megostromoljanak! Na, abból köszönöm inkább nem kérek. Ám, hogy megnyugtassalak, lehet, hogy felavatom a dögös kis rucikámat.

Heni cuppanós puszit nyomott az arcára.

– Ez a beszéd! Meglátod, nem is lesz olyan szörnyű, ha nem nézel ki úgy, mint egy apáca- kacagva elkapta a fejét, mielőtt még nővére megrángathatta volna valamelyik tincset.

– De félre a tréfával, beszéltél anyával a partival kapcsolatban?

Adél kétségbeesett képpel visszasétált a nappaliba és ezüst nyelvű hajkeféjével fésülgetni kezdte a haját.

– Ne is emlékeztess rá! Tegnap este több mint fél órán keresztül azt hallgattam, hogy milyen ruhát fog felvenni, – tekintete itt vádlón a húgára szegeződött, aki talányosan megvonta a vállát – meg, hogy apára milyen cuccot fog adni. Komolyan mondom, régen láttam már ilyen lázban égni.

Henriett célzatosan kuncogni kezdett.

– Ne felejtse el, hogy Anna is ott lesz az estélyen, márpedig anya nem élné túl, ha csinosabb lenne, mint ő.

Adi sem állhatta meg mosolygás nélkül, ahogy az anyja, meg Gábor felesége közötti évtizedes rivalizálásra gondolt.

Hát, igen! Van, ami az idő múlásával sem változik, márpedig Fonyóné, született Kónya Erzsébet nem szívelte, ha valaki tompítja az ő csillogását, főként, ha az a valaki nem más, mint Fonyó Anna, az ő szeretett sógornője.

– Igen, így már valóban érthető a dolog, de elképzelni sem tudom, hogy képesek még ennyi év után is versengeni egymással. Mindegy, mindenesetre érdekes lesz őket együtt látni.

Heni jókedvűen csettintett a nyelvével...

– Azt hiszem, tényleg maradandó élményben lesz részünk – nyújtózott egyet, majd lemondó sóhaj kíséretében az ajtóhoz sétált.

– Megyek és megnézem az én drága Lacikámat, bár nem tudom, hogy leszek képes nélkülni egy újabb hónapig.

Adél együtt érzően tekintett a húgára.

– Az tényleg hosszú idő, de ha lehet, próbálj meg nem veszekedni vele, elvégre nem kényutazásra megy.

– Ajánlom is neki, de egye fene, igyekszem magamba fojtani a gyilkos ösztöneimet, persze nem biztos, hogy sikerrel járok.

Adél kuncogva nézett elviharzó alakja után, majd amikor a gyomra árulkodóan megkordult, somolyogva a konyha felé vette az irányt.

* * *

A nap hátralevő része csendes nyugalomban telt, egészen addig a pillanatig, amíg el nem érkezett Laci indulásának az ideje.

Akkor persze megint jöttek a szemrehányások, meg könnyek Heni részéről, mire szegény Bárdos László

olyan képpel szállt be ütött-kopott Lada Samarájába, mint egy partra vetett hal.

No, nem mintha Henriett duzzogva hagyta volna el menni kedvesét, hiszen alig gurult egy pár métert a kocsi, amikor romantikus filmekbe illő jelenettel utána rohant, amire hatalmas fékcsikorgás volt a válasz, majd ugyanabban a pillanatban már egymást viharosan átölelve öleltek, szenvedélyes csókokkal ostromolva a másikat.

Adél a kertkapuban állva figyelte a komikusan megható jelenetet, mely annyira jellemző volt szeleburdi hűgára, meg annak választottjára.

Amikor a fekete Lada végre befordult a sarkon, bátorítóan átölelte Heni enyhén reszkető vállait.

– Remélem, nem történik semmi baja – suttogta könnyeit nyeldesve a rézvörös hajú lány.

– Lehet, hogy néha undokul viselkedem vele, de azért nagyon szeretem.

Adi testvéri pusztit nyomott az arcára.

– Tudom, hogy így van és ő is tudja. Ne aggódj, minden rendben lesz, Laci nem egy elveszett ember, ha a munkájáról van szó. Ha szívesebben maradnál inkább itthon, minden további nélkül veled tartok. Biztos mindenki megértené – fűzte hozzá abban a reményben, hogy talán mégis kellemes estének nézhet elébe.

Heni vetett még egy utolsó vágyakozó pillantást abba az irányba, ahonnan az imént szerelmese kocsija eltűnt, majd letörölve a könnyeit, immár régi önmagaként, gúnyorosan a nővére nézett.

– Ugye nem gondoltad komolyan, hogy ilyen könnyen megúszod? – ádáz mosollyal a ház felé fordította a testvérét.

– Látni akarom, ahogy felveszed azt a bűnre csábító kis semmiséget és végiglejtess benne az estélyen. Ennyit igazán megérdemlek.

Adél fancsali képe önmagáért beszélt.

– Ha belegondolok, hogy Laci egy hónapra megmenekült a zsarnokoskodó természetedtől, egyre inkább megesh a sárga irigység – szemei dühös szikrákat vetettek Henriett felé. – Lehet, hogy vele kellett volna tartanom!

Heni, előbbi bánatáról megfélelkezve, gondtalanul felkacagott.

– Ez bizony már késő bánat, kedvesem!

© 2010 Pappné Kölcsei Krisztina

ISBN 978-963-9934-70-2

Minden jog fenntartva.

Jelen könyvet, illetve annak részeit a szerző előzetes írásos engedélye nélkül tilos reprodukálni, adatrögzítő rendszerben tárolni, bármilyen formában vagy eszközzel – elektronikus vagy más módon – közölni.

Felelős kiadó:

az Ad Librum Kft. ügyvezetője

© 2010 Ad Librum Kft.

1107 Budapest, Mázsza tér 2-6.

info@adlibrum.hu

www.adlibrum.hu

Borító: Glied Viktor

Tördelés: Topik Bt.

Nyomda: Litofilm Kft.

A könyv adatai:

Szerző:	Kölcsey Krisztina
Cím:	Hajnalhasadás.
Kiadás:	Ad Librum
Kiadási év:	2010
ISBN:	978-963-9934-70-2
Terjedelem:	296 oldal
Nyomtatott méret:	130x200 mm
Ár:	2200 Ft

Megvásárolható a kiadóból:

Webbolt: shop.adlibrum.hu

Telefon: (06-1)814-2590

Fax: (06-1)814-2530

Email: info@adlibrum.hu

**Az Ad Librum könyvkiadási programjairól és
eddig kiadott könyveiről a kiadó weboldalán
tájékozódhat:**

www.adlibrum.hu/